

Fredssånger utgifna af Svenska Freds- och skiljedomsföreningen.

81 A z Br. 1904 Fredssånger

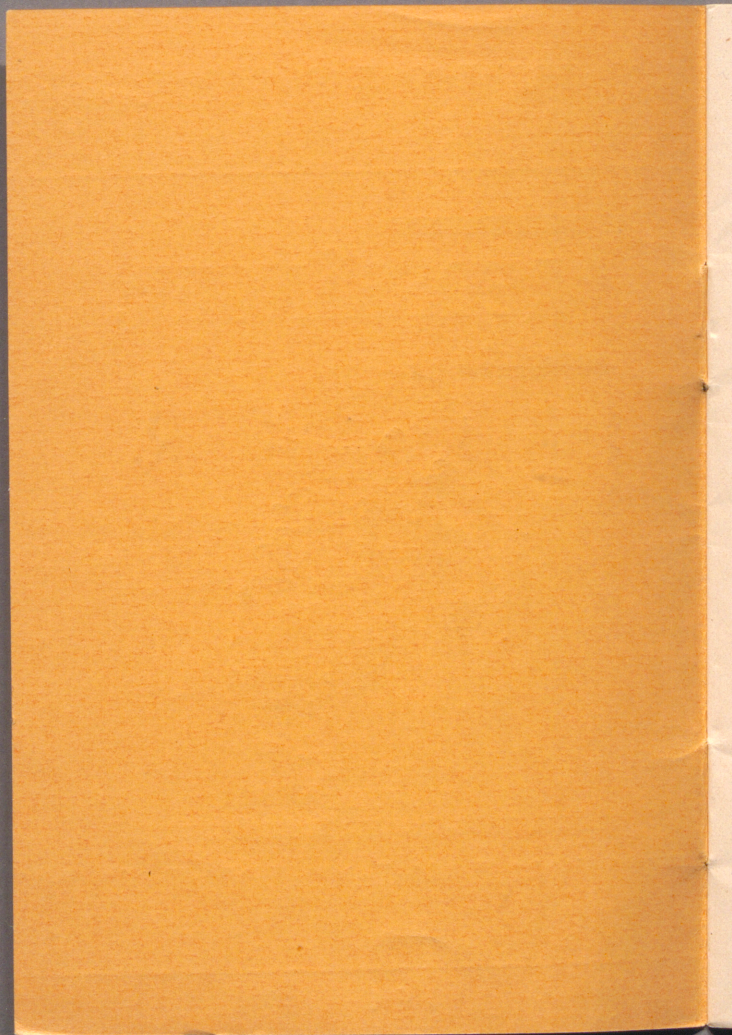
Vitt. Sv.
Saml.
(Ri)
o
1904

FREDSSÅNGER.

UTGIFNA AF
SVENSKA FRED- OCH SKILJEDOMSFÖRENINGEN

1904

1. Vårt försvar.

FREDSSÅNGER.

2. Fredssalm.

STOCKHOLM
Emil Olssons tryckeri, 1904

FREDSÅNGER.

Stockholm 1876.
H. & P. Åberg & Co. trycker.

1. Vårt försvar.

N:o 124 i Sv. Salmb.

Vår Gud är oss en väldig borg, Han är vårt vapen trygga; På honom i all nöd och sorg Vårt hopp vi vilja bygga. Mörkrets furste stiger ned Hotande och vred, Han rustar sig förvisst Med våld och argan list: Likväl vi oss ej frukta.

Vår egen kraft ej hjälpa kan; Vi voro snart förströdda, Men med oss står den rätte man; Vi stå af honom stödda. Frågar du, hvad namn han bär? Jesus Krist det är: Han är den Herren Gud, Som klädd i segerskrud, Sin tron för evigt grundat.

Luther.

2. Fredssalm.

Mel: Vår Gud är oss en väldig borg.

Låt lag och rätt bli folkens borg Och deras skyddsvärn trygga. På krigsmakt

med dess nöd och sorg Vårt hopp vi ej
må bygga.

Kör: Kriget, denna hedna-sed, måste
läggas ned. Om än så käckt vi slåss, ej
våldet hjälper oss mot stora öfvermakten.

Vår krigsmakt oss ej hjälpa kan, Vi
vore snart förströdda; Om kriget vägen
till oss fann, Vi blefve rent förödda.

Kör: Kriget, denna hednased, etc.

Ja, skulle än ett under ske Och segern
vi behålla, Tänk likväl hvilken nöd och
ve Ett krig oss skulle vålla!

Kör: Kriget denna hedna-sed etc.

Vi digna alla redan ned Inunder vap-
nens börda. Inunder tungt beväpnad
fred Ej folken välstånd skörda.

Kör: Kriget, denna hedna-sed etc.

Carl Sundblad.

3. Morgongryningen.

Mel.: »Ren bådar morgonstjärnan.»

Se dagens stjärna bådar, Att natten
nått sitt slut, Och ut i vida världen en

härold tågar ut, Som ändtligen förkunnar
För jordens skilda folk, Att fridens mor-
gon bräcker. Hell dig, du fridens tolk!

De vilseförda folken I tusental af år
Ha hatat egna bröder Och gifvit djupa
sår Beständigt åt hvarandra I rysligt ra-
seri, Och lefvat uti mörker Och hedniskt
barbari.

Men nattens välde viker Alltmer för da-
gens ljus, Och solens strålar tränga Med
makt till jordens grus. Nu jordens sö-
ner blygas för vildars hjältemod, Ja, bly-
gas för den ära, Som fläckad är med blod.

Det grymma krigets rustning Med va-
pengny och skri — Hur kan en upplyst
kristen Se ära däruti? Nej, ned med våldets
vapen! Ej bröder böra slåss. Se,
himlafaderns öga Nedblickar öfver oss!

Ja, ned med våldets vapen! Kanonens
afgrundsån Må tystna uppå jorden.
Upplyste men'skoson, Bryt sönder nötta
svärd, Af spjuten liar smid! Och visa
hela verlden, Att nu är ljusets tid!

Carl Sundblad.

4. Fredsvännernas marseljäs.

Mel.: Upp genom luften.

Frihetens härsmän, fredens härolder,
Ädlare bragdernas skyddsvakt och värn:
Budkafveln kallar, härropet skallar, Pans-
rade näfven oss länkar i järn. Aktning
för fredliga arbetets id! Aktning för an-
darnas anborna strid! Värnen om lyc-
kan, hemmet och friden, Våldet och rå-
heten sänke sin glaf, Ädlare drifterna en
gång i tiden Kufva väl onskans och li-
delsens slaf.

Bildningens målsmän, Vestas prestin-
nor, Odlade vettets och hemfridens tolk:
Vapnen I sänken, hällre I länken Rätten
och freden åt idoga folk. Upp för att
skapa en framtid i ljus! Upp för att
timra förbrödringens hus! Menniskoande,
feghet dig binder. Syftar du storsint mot
anade mål, Växer din kraft med hvart
nedbrutet hinder, Ammad vid dådlysten
vilja af stål.

Edvard Wavrinsky.

5. Framtidsblickar.

Mel.: Upp genom luften.

Hoppet oss säger: Seger skall vinnas.
Menniskan slutligen lycklig och fri, En-
dast som blodiga drömmar skall minnas
Strider och villor hon vandrat uti. Glad
under flyende dagar med hopp Se vi till
gryende framtiden opp, Då hon kan skå-
da från soliga höjder Ned uppå fädernas
blodiga stråt, Fattig på lycka och frihet
och fröjder, Rik blott på oro, elände och
gråt.

Drömmande öster, sorlande väster Le-
ende söder och allvarlig nord Skola be-
söka hvarandra som gäster Sittande frid-
sällt vid dignande bord. Snillet det här-
liga bistånd ej ger Till de förfärliga
blodbaden mer; Endast för människors
lycka det tänder Lika för alla sitt lysan-
de bloss. Ynnig välsignelse världen det
sänder, Spridande fröjder, som nekades
oss.

J. M. Omberg.

6. Höjen fanan.

Mel.: Upp kamrater.

Vänner följén, följén alla! Mot vårt mål det går. När oss höga plikter kalla, Ingen svika får.

Kör: Höjen fanan, fredens fana! Låt den vecklas opp! Verlden skall den se och glädjas Och få mod och hopp.

Skynden vänner, åren glida Oss förbi med fart; Folken sucka tungt och qvida: Hvad du gör, gör snart!

Kör: Höjen fanan etc.

Ingen tvekan, kärlek bjuder Alla med att gå; Högt och klart hans maning ljuder Till oss alla så:

Kör: Höjen fanan etc.

Samlens gamla, samlens unga Mot vårt mål framåt! Fulle utaf hopp vi sjunga På vår ljusa stråt.

Kör: Höjen fanan, fredens fana! Låt den vecklas opp! Verlden skall den se och glädjas Och få mod och hopp.

J. M. Omberg.

7. Strid för sanningen.

Mel.: »Strid för sanningen.»

Upp du fredens vän! Strid för sanningen!
Samloms kvinnor, män I täta led!
Gån frimodigt fram Alla som en man!
Uti Kristi namn Bryt våldet ned!

Kör: Upp att delta i den ädla striden
Emot kriget och dess barbari! Viss om seger
hvar och en kan vara; Krigets drake
måste krossad bli.

Modigt drag åstad, Gör Guds vilja glad,
Gör som Jesus bad: Stifta frid! Knyt så
fridens band Rundt kring alla land! Verka!
Nu är just en läglig tid!

Kör: Upp att delta i den ädla striden
Emot kriget och dess barbari! Viss om seger
hvar och en kan vara. Folken skola
en gång vänner bli.

Otto Hesselbom

8. Framåt.

Mel.: »O, hur saligt att få vandra.»

Fredens vänner! Må vi vandra Modigt framåt, hand i hand; Kämpa tills vi vunnit seger Åt vår sak i alla land!

Kör: Fridens toner mäktigt brusa, Starkare blir deras flod; Fredens hvita fana höjes. Ned med vapnen på vår jord!

Ingen fredsvän fälle modet! Snart är stridens dag förbi. Folken vakna till besinning, Skönja hvem de stungit i.

Kör: Fridens toner etc.

Ingen tvekan! Kärlek bjuder Alla med till verket gå; Kunna vi ej storverk göra, Något likväl vi förmå.

Kör: Fridens toner etc.

Män och qvinnor, kommen med oss; Hjälpen oss uti vår strid, Tills ej mer en blodig drabbning Nån'sin störer jordens frid!

Kör: Fridens toner etc.

Carl Sundblad.

9. Vår skara växer.

Mel.: »Till polens kalla gränser.»

Fast våldet bojar smider I brödrahatets
glöd, Sin sådd kring världen sprider I
skam, i blod, i död, Må vi, som ha fått
skåda Mot framtids rike ut, Ej tröttna
släktet båda, Att natten skall bli slut.

Hon växer städs den skara, Som vet,
att kärleksrätt Den enda lag skall vara
En gång för men'skors ätt. Då dåna ej
kanoner, Då smattra ej gevär, Men äng-
lasångens toner. Vill med du vara där?

Vi veta dag skall randas, Då frid och
harmoni Emellan allt som andas, På jor-
dens ring skall bli. Då jubelkörer skal-
la Kring jordens krets så klar: Vi äro
syskon alla Och barn till samme far.

Johan Lindström-Saxon.

10. Allt för freden.

Mel.: »Ja vi elsker dette landet.»

Allt för freden! Folken kalla Oss till
strid att gå, Ty de vändas alla, alla, Vän-
tande uppå Snar förlossning från sin bör-
da, Som dem trycker ned — Mer än strid
och svärd de vörda, Frihet, ljus och fred.

Bort med unkna, bittra minnen! Må
vi tänka på Att i unga, varma sinnen
Fredens säde så, Lära dem att ädlast ak-
ta Hvarje fredlig id Och som brott och
skam betrakta Hvarje blodig strid!

Intet offer må vi tänka Oss för stort
och svårt. Må det hopp vi andra skän-
ka Städse vara vårt! Natt och fördom
skola vika För det godas makt, Om vi
icke modlöst svika Men stå käckt på vakt.

Allt för freden! Endrägt spänne Hårt
kring oss sitt band! Hvarje fredens
kämpe känne Hjärtat som i brand! Se-
gerns dag skall äfven randas För vår sak
en gång, Folkens jubel med vårt blan-
das I en högre sång. J. M. Omberg.

11. Kärlek.

Mel.: »Hell dig, du höga nord!»

Kärlek, vårt lösenord, Klinge kring älskad jord! :: Vapnens järn Är ej värn För oss i kamp, vi strida ::

Freden är målet vårt, Känsla i hjärta hårdt :: För all nöd, Sorg och död, Som krigets härar sprida ::

Följen, I täta led, Följen i kamp för fred! :: Och en gång Segerns sång Skall fylla världen vida :: :: Framåt, framåt, framåt, du ljusets folk ::

Janrik Bromé.

12. Till det kristna Europa.

Mel.: »Hvi längtar du åter.»

Hvi rustar du ständigt för blodiga krig? Ack, hvarföre mördar du bröder? Säg, hvarföre väpna allt värre de sig De

kristne i norr och i söder? Den kristna moralen förtrampar du käckt, Din krigiska blodtörst är ännu ej släckt I sekler-nas tallösa strider.

Du liknar ju ännu en forntids barbar, Som plundrar och mördar sin like. Du är föga bättre än hedningen var I vildarnes nattsvarta rike. Ännu står du rustad med vapen i hand, Och utbreder skräck öfver haf, öfver land, Der blodiga mordvapen blänka.

Lägg bort dina vapen och lär dig att se I grannfolken men'skor och bröder! Bryt sönder ditt svärd och till himmelen be För syskon i öster och söder. Räck trofasta händer mot grannfolken ut! Låt mordiska våldsbragder snart vara slut! Försoning och frid uppå jorden!

Carl Sundblad.

13. Fredsmarsch.

Mel. »Vintern rasat ut».

Kriget rasat slut på jordens höjder,
Broderhatet tynar bort och dör; Krigar-
horders råa segerfröjder Nejdens stilla
frid ej mera stör. Krigets vilda stormar
aldrig ryta Hvarken uti söder eller nord;
Broderskap och kärlek sammanknyta Al-
la folk och släkten på vår vida jord.

Våldets vapen ändtligt nederfalla, Stri-
dens åskor dundra icke mer. Fridens sol
mot men'skobarnen alla Städse vänligt
öfver jorden ler. Hvert du än i verlden
ögat vänder Sköna taflor för din blick sji-
te Allestädes mötas brodershänder; Öf-
ver allt sig breder Guds välsignelse.

Carl Sundblad.

14. Bön.

Mel. Sv. ps. 136.

Herre, du som verldar leder Med din
allmakts starka hand! Du, som lif åt allt

bereder Och som tänder stjärnans brand!
Du skall ej försmå, o Gud, Våra sån-
gers enkla ljud, När på toners lätta vin-
gar Bönen upp till dig sig svingar.

Folken irrande ses famla, Ty i mör-
ker än de gå. Kring ditt ord de väl sig
samla, Men dess mening ej förstå. Kär-
lekens och fridens ord Aktas icke på vår
jord. Bröder väpna sig mot bröder Och
din mensklighet förblöder.

Herrē gif oss kraft att mana Folken
in på fridens stig, Att de ändligt på sin
bana Sökande må finna dig! Du, blott
du kan framgång ge; Gif oss rik välsig-
nelse! Då skall krigets storm och morden
Lemna rum för *frid på jorden*.

J. M. Omberg.

15. Vid en fredsväns graf.

Mel.: Sv. ps. 452

Ack, säll är du, som glad och fri Fick
höja dig ur gruset Till hem för evig

harmoni Det stora fadershuset. För friden stridde du, Och frid du vunnit nu. Din ande segersäll och fri Skall himlens sanningsvittne bli.

Ditt ädla hjärta, hvilket slog Så varmt för alla bröder, Har hvila fått och kämpat nog, Det mera icke blöder. Af smärta öfver nöd Och split och hat och död, Som men'skan öfver jorden drog, Hur ömt ditt ädla hjärta slog!

Ditt minne blifva skall oss kärt Och följa oss i striden. Din bild, som vi oss älska lärt, Ej blekas skall af tiden. Ditt hjärtevarma nit, Din tro, din ädla flit, Den kraft du känt, det hopp du närt Må detta allt bli oss beskärmt!

O, dyre vän! Din vunna frid Kan ingen, ingen störa, Och larmet utaf jordens strid Ej hinner mer ditt öra. Din lefnads mål du nått, Och en belöning fått, som ingen makt och ingen tid Kan röfva bort. — O, sof i frid!

J. M. Omberg.

16. Sång till Sveriges fredsfana.

Fladdra, fladdra, fredens ljusa fana!
Samla kring dig täta led! Ingen kan en
framtid's öden spana, Men vi tro på ljus
och fred, Men vi tro på ljus och fred.
Högt för den skull skall du bäras, Du
skall vördas, hälsas, äras; Sången klinga
skall för dig. Varmt på fredens ljusa stig,
Varmt på fredens ljusa stig.

Ej med blod din hvita duk skall fläc-
kas, Broderskärlek ömt dig bär. Der du
svajar, hatets brand skall släckas Och de
vilda mordbegär. Ej du söndrar, utan
enar, Du förbrödrar och du renar Tan-
kens djup och känslans glöd, Tro till
fäste, hopp till stöd.

Samlade kring dig vi vilja trycka Jor-
dens folk uti vår famn Till gemensam
glädje, tröst och lycka I den helga fre-
dens namn. Flydda tiders bittra minnen
Blekna må i våra sinnen. Våld och va-
pen, krigets brott Höra till den tid som
gått.

Hell dig, du vår vackra, hvita fana,
Tecknet i vår ädla strid! Höj dig, lys,
och män och kvinnor mana Fram till
kamp för rätt och frid! Norden skall ej
kämpar sakna. Ständigt skola nya vakna,
Som med kraft och eldad håg Följa på
ditt segertåg.

J. M. Omberg.

17. Sång till Sverige.

Du gamla, du friska, du fjällhöga nord,
Du tysta, du glädjerika sköna. Jag hälsar
dig vänaste land uppå jord, Din sol,
din himmel, dina ängder gröna.

Du tronar på minnen från fornstora
dar, Då äradt ditt namn flög öfver jor-
den; Jag vet att du är och du blir,
hvad du var, Och jag vill lefva, jag vill
dö i norden.

R. Dybeck.

18. Sång till Norge.

Ja, vi ælsker dette Landet, som det stiger frem Furet vejrbitdt over Vandet Med de tusend Hjem, Ælsker, ælsker det og tænker Paa vor Far og Mor Og den saganat, som sænker Drømme paa vor Jord.

Norske mand i Hus og Hytte, Tak din store Gud: Landet vilde han beskytte, Skjønt det mørkt saa ud. Alt, hvad Fædrene ha kjæmpet, Mødrene ha grædt, Har den Herre stille lempet, saa vi vandt vor ret.

B. Bjørnson.

19. Sång til Danmark.

Der er et yndigt Land, Det staaer med brede Bøge Nær salten Østerstrand, nær salten Østerstrand; Det bugter sig i Bakke, Dal, Det heder gamle Danmark, Og det er Freias Sal, ja, det er Freias Sal.

Det Land endnu er skjønt, Ti blaa sig
Søen bælder, Og Løvet staaer saa grønt,
og Løvet staaer saa grønt saa grønt; Og
ædle Qvinder, skønne Møer, Og Mænd,
og raske Svende Beboe de Danskes Øer,
beboe de Danskes Øer.

A. Oehlenschläger.

20. Fredslængsel.

Mel.: »Der er et yndigt Land.»

Det gaar et stille tog Igjenem kam-
pens bulder :: Med bøn paa alle sprog. ::
Det bøjer mod den faldne ned Med kor-
set paa sin skulder, ;; Med bud fra hjem
om fred. :::

Det findes der ei kun, Hvor kampens
vunde bløder, ::; Men paa al verdens
rund. ::; Det er al verdens kjærlighed av
ædle, gode hjerter, ::; Som stille knæler
ned. ::;

Det er arbeidets sky For krigens mord
och herjing, ::; Der ber om fred og ly, ::;

Det er hver lidende paa jord, Som kjen-
der nød og kummer. ∴ Der sukker for
sin bror. ∴

Det er hvert smertestøn Av saarede og
syge, ∴ Det er den kristnes bøn; ∴ Det
er forladtes blege raab, Det er den krænketes
klage, ∴ Den dræptes siste haab. ∴

En bønnens regnbu-bro Op gjenem
verdens uveir ∴ I skin av Kristi tro ∴
At over lidenskabens nød Maa kjærlighed
faa seire: ∴ Ti saa hans løfte lød. ∴

B. Bjørnson.

21. Under fredens fane.

Mel.: Danmark deiligst vang og vænge.

Fredens daad skal frugter bære Uden
plet av blod, Frugter som vort folk skal
være Næring sund og god. Folkehad er
giftig føde, Folk og land det lægger øde,
Brodersind till alle sider Folk og land
udvider.

Fremad under fredens fane! Frem til
kamp mod krig! Ei for guld og land at
rane Eller plyndre lig, Men for trindt at
skabe lykke, Som gjør landets grænser
trygge. Brodersind til alle sider Folk
og land udvider.

»Slyng din arm om millioner, Elsk
den hele jord!» Og trods kroner og ka-
noner Blir din seir da stor. Ti kun va-
rig seir vinder Den som hjertet til sig
binder; Brodersind til alle sider Folk og
land udvider.

Fylk om fanen skarer tætte, Alle, som
vil fred! Fredens maal det er at sætte
Ret i magtens sted. Krigen skiller, fre-
den samler, Indtil grænsepæle ramler.
Brodersind til alle sider Folk og land
udvider.

Fr. Bajer.

22. Nordens enhet.

Længe var Nordens herlige Stamme spaltet i trende sygnende Skud; Kraften, som kunde Verden behersket, :: Tyggede Sul fra fremmedes Bord ::

Atter det Skilte böjer sig sammen, en gang i Tiden vorder det Et; Da skal det frie mægtige Norden :: Före til Seier Folkenes Sag. ::

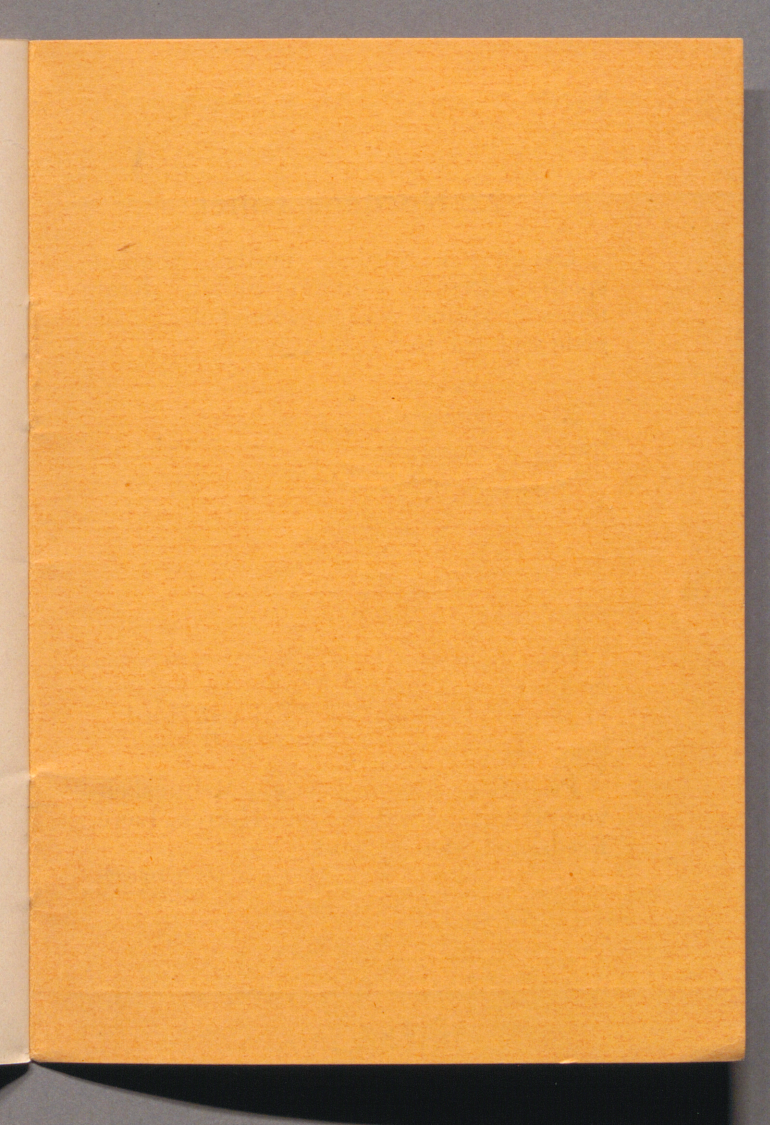
C. Ploug.

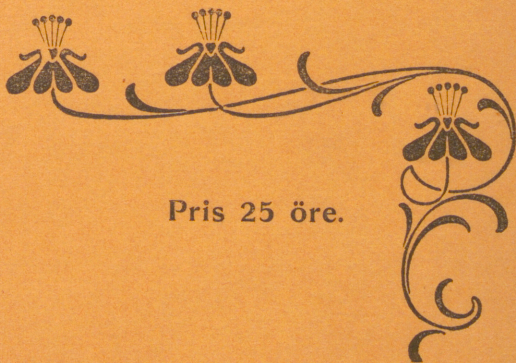
23. Fred.

Freden er Solen, som skinner, Freden er Livet, som gror. Freden er Lykken, vi vinder; Lykken er Fred paa Jord.

Freden er Menneskeære, Menneskelivets Glans. Fred er vor Herres Lære, Fredsriget, det er hans.

N. J. Sörensen.

Pris 25 öre.

